

Er problemet netop ikke, at befolkningen stemte nej, og at situationen er den, at Venstre aldrig nogen sinde har været tilhængere af forbeholdene? Det synes jeg bare, man skulle tage og sige, for så har man jo et demokratisk problem fra starten.

(Kort bemærkning).

**Knud Erik Hansen (SF):**

Det kan godt være, Venstre ikke vil have oprustning i Europa, men de fleste, der snakker om et europæisk forsvar, hvis der skal være et forsvar, mener, at konsekvensen er, at det kræver en oprustning. I Kosovo viste det sig jo også, at vi ikke kunne klare det med eget militært udstyr i Europa. Så et europæisk forsvar vil, så vidt jeg kan se, betyde en oprustning i Europa.

Så fik jeg ikke noget svar på, hvad en sådan oprustning vil betyde i forhold til Rusland og den sikkerhedspolitik, vi skal føre over for Rusland. Er det svaret på sikkerhedspolitikken over for Rusland?

Og endelig omkring amerikansk indflydelse: Det kunne godt være, hvis amerikanerne ikke havde haft så meget indflydelse i Rambouilletforhandlingerne, at vi kunne have landet et andet sted med hensyn til Kosovo.

Der er mange uklare punkter netop omkring amerikanernes indblanding og kravene til, hvilke tropper der skulle sættes ind, hvor amerikanerne kom ind og måske væltede et spil, der var i gang, som måske kunne være endt på en anden måde. Det ved vi ikke noget om, men der er i hvert fald en antydning.

(Kort bemærkning).

**Charlotte Antonsen (V):**

Først til fru Elisabeth Arnold: Jeg ønsker ikke, og jeg ser ikke nogen konflikt med hensyn til NATO. Det er ikke det, der er mit ærinde.

Det er rigtigt, at det, der lægges op til i EU, og det har jeg heller ikke lagt skjult på, i første omgang er Petersbergerklæringen. Som vi alle ved, indebærer Petersbergerklæringen også en mulighed for fredsskabelse og dermed for at gå ind i en krig, som vi har været det i Eksjugoslavien. Sådan er situationen, og det nye er netop, at Europa får mulighed for at gøre det uden at vente på amerikanerne.

Men jeg er godt klar over fru Elisabeth Arnolds fortid i Det Radikale Venstre og holdningen til forsvaret dér. Det kan måske være det, der gør, at man bliver lidt pernitengryn i

forhold til det, der bliver sagt her om forsvarspolitik.

Hr. Buksti har selvfølgelig ret i, at da vi i sin tid i 1992 fik et nej til Maastrichttraktaten, var den eneste politiske mulighed for at få en ny afstemning at lave disse undtagelser. Derfor har vi også støttet dem, og derfor har vi også hele vejen igennem støttet, at der ikke fifles med undtagelserne. Det er netop, fordi vi mener, at befolkningen skal have en folkeafstemning, før vi kommer ud af dem. Det var den garanti, vi gav befolkningen i 1992.

Men der er gået meget lang tid siden 1992, og i øjeblikket går det meget, meget stærkt i EU med forsvarspolitik, med euro og med det retlige samarbejde. Derfor haster det for Danmark at komme med.

Til sidst til hr. Knud Erik Hansen: Jeg ønsker ikke nogen oprustning. Det, vi gør i Danmark, er, at vi laver en anden organisering af vores militær. Jeg forestiller mig, at man også vil komme til det i andre europæiske lande. Rusland – jeg synes ikke, vi skal være så forsigtige i forhold til Rusland lige i disse dage, for de fører sig jo temmelig kraftigt frem i Tjetjenien. Jeg synes ikke, det er dem, vi skal ligge under for, når vi taler forsvarspolitik.

(Kort bemærkning).

**Kristian Thulesen Dahl (DF):**

Det er en særlig form for demokratiopfattelse, at fordi de andre EU-lande hurtigt etablerer noget, som vi ikke ønsker at være en del af, så skal vi skynde os at være med.

Det er jo i virkeligheden det, fru Charlotte Antonsen står og siger, at danskerne sagde nej til Maastrichttraktaten i 1992, fik så en aftale i 1993 om, ja, o.k., befolkningen sagde med et flertal ja til Maastrichttraktaten, fordi man fik løfte om, at der var nogle væsentlige områder, vi holdt os uden for. Og når de andre så begynder at udmønte de områder, vi fik løfte om, vi kunne holde os udenfor, så kommer Venstres logik og siger, at nu skal vi skynde os at være med.

Det er simpelt hen manglende respekt for befolkningen og manglende respekt for det, et stort flertal her i Folketinget lovede befolkningen efter nej i 1992 frem til den nye afstemning i 1993.

Så vil jeg spørge fru Charlotte Antonsen, som siger, at Venstres ærinde i denne her sag ikke er at lave konflikt med NATO: Nej, men er det ikke det, der kan ske? Er det ikke lige præcis